

“Cal que el lector supere les primeres 60 pàgines per entrar a la novel·la”

Salvador Company (València, 1970) publica a Edicions 62 la novel·la *Silenci de plom*, premi Joanot Martorell 2008. Ha publicat dos reculls de contes i la novel·la *Voleriana*, premi Documenta.

—**Les primeres pàgines de la novel·la no demanen un esforç? Els blocs canvien de registre i el lector, desorientat, no té clar quin veu, o quines veus, parlen.**

—Al principi explica la situació en què ell es posa a escriure i al segon bloc parla del present en què es troba.

—**Canviant d'estil.**

—Sí. És que el principi és més una reflexió que no un inici narratiu. Ben bé l'inici narratiu és a partir del segon bloc.

—**I després apareixen més blocs, més fragments separats per un espai en blanc. Per què?**

—Podria dir que és un sistema d'escriptura semblant a un diari que porta. No és ben bé un diari perquè no s'obre amb una data i els escriu unitàriament, com el que fa una entrada de diari. I després torna al passat, a la narració. També hi ha un bloc nou que obre una línia narrativa, que és el comentari i la citació directa que fa. I un altre més, que és el comentari d'un poema reproduït, “212”, d'Eveli Volero.

—**Penseu que el lector ja s'hi orientarà?**

—Esperem-ho. El que és clar és que com que hi ha tres trames com a mínim, calen unes cinquanta, seixanta pàgines per a entrar en la mecànica de la novel·la. Ha de passar com a mínim aquesta quantitat de pàgines per fer l'engranatge. Sí que hi ha evidentment unes primeres pàgines de desconcert. És fet així, vaja.

—**Heu jugat fort, doncs. Heu pres un gros risc.**

—Evidentment. És una novel·la molt arriscada. Claríssima. Per a mi és la culminació de la resta de llibres que he fet fins ara. Hi he dedicat tres anys de forma intensa i la voluntat és que el lector també en faça una lectura intensa. De fet el tema, que és la recuperació de la memòria enllaçant-la amb el present del País Valencià, crec que és prou interessant per a lliurar-se a l'escriptura, com ha estat el meu cas, com també a la lectura.

—**Per prendre aquest risc calia estar molt segur del domini**

PRATS I CAMPS

Salvador Company publica la novel·la *Silenci de plom*, premi Joanot Martorell 2008, a Edicions 62.

expressiu, tenir un llenguatge potent i expressiu, oi?

—Eixe és el repte i espere haver-lo aconseguit. Calia crear un estil potent per ell mateix i intentar ser tan clar com jo sóc capaç de ser. Perquè la trama argumental i els referents del passat i del present jo són prou complexos.

—**Ja des del títol, volíeu que el perfum de la novel·la fos d'angoixa, no? D'ofec.**

—Sí, colpidora i d'ofec. Totes dues coses. És un silenci de silencis difícils de trencar i que tenen a veure amb el passat històric i certes realitats polítiques i econòmiques actuals.

—**El protagonista neix d'una dialèctica plantejada entre l'autor i el personatge?**

—Sí.

—**La novel·la barreja tres relats diferents. El que fa el marit d'una periodista desapareguda a València quan investigava l'assassinat d'un regidor i la seva família; el de la història d'un supervivent**

dels camps nazis que es llegeix al poema “212” i, finalment, la novel·la de ciència-ficció que tradueix el marit. Sempre vàreu pensar que els tres eixos eren imprescindibles.

—Sí. Perquè volia parlar de tres períodes històrics. Per una banda, el passat; per una altra, l'actualitat de fa deu anys i, finalment, d'un futur que espere que no passe. I això exigia tres eixos narratius. A més, en cada eix, i en especial, l'actual, ens trobem amb una complexitat de trames d'interessos de tota mena, per a poder copsar la fondària del silenci que envolta aquestes trames político-econòmiques.

—**Tres anys d'esforç intens i de complexitat literària extrema. Això deu voler dir que, un cop enllestida la novel·la, us heu tret un pes del damunt, no?**

—Efectivament, he quedat molt descansat, i també amb la síndrome d'abstinència perquè la dedicació ha estat plena.

—**Sembla com si tot escriptor valencià hagi de respondre, cadascú a la seva manera, a la situació que travessa el país.**

—En els últims temps sembla que és així. En el meu cas, jo crec que era una responsabilitat moral, a l'hora d'escriure, indestruïble de la responsabilitat estètica del producte literari. Indestructible i igual d'important per a mi.

Lluís Bonada